

for også at forholde sig til det. Det er en tilkendegivelse, som jeg tror ville være meget, meget vigtig i forbindelse med det arbejde, vi skal i gang med.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg skal sige til hr. Anders Samuelsen, at nu skal Velfærdskommissionen altså have lov til at arbejde. Det er en uafhængig kommission, der har frihed til nu at arbejde. Forhåbentlig kommer den med delrapporter og skaber en løbende debat. Jeg vil altså ikke foregribe kommissionens arbejde, men forbeholde mig ret til at se fordomsfrit på, hvad den kommer med, og derfor agter jeg altså ikke i dag at gå ind i en hvis og hvis og hvis hypotetisk diskussion. Så vi venter og ser, hvad Velfærdskommissionen kommer med, og den kommer formodentlig med ting undervejs. Det venter ikke til udgangen af 2005, så jeg tror bestemt, at hr. Anders Samuelsen får sin lyst styret undervejs.

Til hr. Martin Lidegaard kan jeg kun sige: Jeg kan ikke bekræfte hr. Martin Lidegaards tal og slet ikke hr. Martin Lidegaards forskellige konklusioner og analyser af, hvad der måtte være regeringens miljøpolitik. Det forholder sig helt anderledes.

Og til hr. Ole Stavad: I den brede form, som hr. Ole Stavad formulerer sig, vil jeg spørge: Hvem i alverden kan være uenig i, at vi skal have folkevalgt ledelse af vitale velfærdsområder? Men inden for den meget brede beskrivelse kan man altså tilrettelægge strukturen på utrolig mange måder. Også her gælder, at jeg synes, vi nu skal lade Strukturkommissionen arbejde. Der er jo kun få måneder tilbage, til den er færdig med sit produkt, og når den så er kommet med sin betænkning, bliver der tid til en debat, og vi må så her i Folketinget tage os sammen til at indgå politiske aftaler. Heller ikke på det punkt vil jeg foregribe kommissionens arbejde.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

De næste tre spørgere er hr. Søren Søndergaard, hr. Keld Albrechtsen og fru Pia Kjærsgaard.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først vil jeg godt sige til statsministeren, at jeg ikke synes, man skal forlange noget af andre, som man ikke selv har gjort, så jeg synes, at statsministeren passende kan starte med, at jasi-den formulerer deres perspektiv ved et ja. F.eks.

ser jeg meget frem til, at statsministeren sammen med Det Radikale Venstre formulerer deres perspektiv for et ja på flygtningeområdet. Det ser jeg utrolig meget frem til, og når det så er sket, kan vi jo på nejsiden lave den samme øvelse.

Derudover vil jeg godt sige til statsministeren, at jeg forstår, at statsministeren er blevet overbevist om, at et nej ved den kommende folkeafstemning betyder et nej til EU. Det er jo et synspunkt, og jeg har forstået, at det insisterer statsministeren på. Men det betyder vel så, at statsministeren i den situation kun har to muligheder: Den ene er at forhandle Danmarks udmeldelse af EU, og den anden er at gå af. Er statsministeren ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Statsministeren forsøgte at forklare, at det afstemningstema, som vi skal have ved folkeafstemningen om forfatningstraktaten, skulle være til at forstå. Men så må jeg bare spørge statsministeren: Vi får jo to debatter i én, en debat, som handler om forfatningstraktaten, og en debat, der handler om, hvordan undtagelsen på det retlige område egentlig skal se ud.

Der vil jeg minde statsministeren om, at jeg på et tidspunkt havde et andet forslag til en ændring af den retlige undtagelse. Det var der ikke nogen, der ville støtte, men det var dog et forslag, og det gik i den modsatte retning af det; statsministeren kom med. Hvorfor skulle dét så ikke indgå i debatten?

Kl. 22.20

Så vi får simpelt hen to debatter, en om forfatningstraktaten og en om, hvordan den retlige undtagelse skal ændres, hvis den skal ændres. Jeg ved, at f.eks. fru Ritt Bjerregaard og fru Marianne Jelved gerne vil have den ændret på en helt anden måde, nemlig ved at have den helt ophævet; det var også en mulighed. Og den debat kommer så til at køre samtidig med debatten om forfatningen.

Det er jo noget værre rod, hr. statsminister. Jeg bliver altså nødt til at insistere på, at vi får en ny drøftelse af det, for det bliver to folkeafstemninger i én; og vi ved ikke, hvad vi stemmer om. Og hvis man går ind for det ene og ikke for det andet, hvordan skal man så løse det problem? Det duer simpelt hen ikke, og derfor må de forhandlinger med partierne gå om. Det er bare det, jeg så mindeligt beder om.